

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XIII. Quòd varietas multiplicitasq[ue] præceptorum
Ecclesiasticorum non violet Christianam libertatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Porro nec pari culpa negliguntur, quia non pari cura præcipiuntur, nec pari proinde pœna puniuntur. Ecce enim Euangelium tam vitium crapulæ, quàm fornicationis turpitudinem damnat. Verùm quis magis non horreat è duobus malis, turpitudine fœdari, quàm cibo exfatuari? Nonne denique Veritas in Euangelio sub nominibus trabis & festucæ, graues, leuesque discernit inobedienciæ culpas? nōne ipsa disputate, imò definiente, gradatim nobis distinguitur, quæ cuique reatui pœna debeatur, dum alium iudicio, alium consilio, alium & gehenna reum esse protestetur? Hæc aliaque plura Bernardus. Denique ex diuersitate præcipientium tradit diuus Thomas culparum nasci varietatem: vt ceteris paribus, tãto plus culpæ inesse videatur, quanto cui magis obedire teneamur. Sed de his pro instituto satis.

CAPVT XIII.

Quòd varietas multiplicitasque præceptorum Ecclesiasticorum non violet Christianam libertatem.

VIDEO nunc à quibusdam posse dici, vt non sit molestè ferenda obedientia, quæ superiori homini deferatur, tamen varietate multitudinèque præceptorum, plus æquo grauari Christianos: præsertim eos qui in monasteriis degunt, vbi viã ad cælum oporteat esse facilissimam atque expeditissimam. Neque desunt qui propter eiusmodi queri putent Augustinum his verbis ad Ianuariũ: Nonnulli Christianam libertatem, quam Dominus paucis sacramentis voluit esse contentam, seruilibus quibusdam premunt oneribus, vt tolerabilior Iudæorum cõditio esse videatur. Quanam igitur ista? Turbam aiunt imprimis irruisse festorum dierum, quos vel Episcopi, vel Romani Pontifices, causis non necessariis instituerint. Et quis deinde

enume-

enumeret, inquit, quæcunque Conciliis tum Oecumenicis, tum prouincialibus constituta leguntur? quæcunque item instituta monastica, siue regulis, siue statutis complectuntur suis? Et hæc quidem ita esse dicunt, cum scriptum sit, in duobus præceptis totam pendere Legem & Prophetas. Quibus respondemus, primum non esse querimoniam locum, vbi quid non impositum refugienti, sed antea meditatam, frequenterque petitam, & vltro voluntarieque susceptam sit. id quod in monasticis institutis obseruari notissimum est. Quod verò ad ea pertinet quæ sunt populi Christiani communia, dicimus, neque multa neque graua esse illa, nisi his qui ea inuiti faciant: quibus & diuinæ Legis præcepta, suapte natura facilissima, graua videntur. Nihil autem tam facile, quod non difficile sit, si inuitus facias; neque verò seruiliter premunt, quæ sunt iustissimis de causis ad summam Christiani populi vtilitatem instituta. cur enim graue sit bonis mentibus, quàm sapissimè in diuinarum rerum, & ad salutem pertinentium, contemplatione, tota animi cura & contentione versari? Quid dulcius cogitatione diuinæ bonitatis, in tam multis eius operibus & beneficiis ad contemplandum amandumque nobis expositæ? Quid vtilius atque salubrius, quàm subductis paulisper à terra nostris animis, in cælum tantisper meditatione ac desiderio ferri, exercere fidem, nutrire spem, charitatem inflammare? Quæ si deceat quotidie facere Christianum, patiantur etiam plusculos esse dies in Ecclesia institutos, quibus Christi cultores, abiectis secularibus curis, tam necessaria occupatione teneantur: patiantur vel quoque anno, congruentissimis temporibus, animos cælestibus alimentis refici; qui quotidie certas deligunt horas, quibus corpora, terreno rerum genere concreta, pascant atque conseruent. An verentur ne nimis officiosa gratitudine, beneficia in nos collata

lata

lata diuinitus recolamus? ne propositis ad imitandum fortissimorum Christi militum exemplis, nimium aut fide crescamus, aut fortitudine robaremur, aut ceterarum quarumcunque virtutum amore & complexu sanemur? Quid de ieiuniis loquar? quæ tum demum nimis esse frequentia poterunt, cum verendum erit, ne pro nostris delictis nimis studiosè Deo satisfaciamus, ne lasciuam & rebellantem spiritui carnem nimium edomemus, ne spiritus atque interior homo noster, renouetur supra modum, atque immoderatiùs ad superna eleuetur, ne fortè laudatissimam illam mulierem Annam virtute vincamus, quæ non discedebat de templo, ieiuniis & obsecrationibus Domino seruiens die ac nocte. Parum cogitât ablatum à nobis esse sponsum, atque hunc luctum frequenti ieiunio monstrandi, iustissimâ causam existere. Sic enim Dominus iusserat: Cùm ablati fuerit ab eis spòsus, tunc ieiunabunt, seu ieiunare debebunt, frequentioribusque se abstinentiæ studiis exercere, quòd hoc ipsius temporis status & ratio postulabit. Tempus enim hoc, pœnitentiæ & lachrymarum est & laboris. Tempus hoc, luctus est & satisfactionis, conciliandæque sibi apud supremum iudicem misericordiæ: de quo scriptum est, Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Ad cuius rei significationem, quadraginta dierum ieiunium ex Apostolica traditione, Paschæ tempus proximè antecedit, cùm Alleluia cantamus. Sicut enim Quadragesimæ dies, inquit Augustinus, ante Pascha significauerunt laboriosam vitam, in hac ærumna mortalit: sic qui sequuntur dies læti, futuram significant vitam, vbi erimus cum Domino regnaturi. vita quæ significatur Quadragesima ante Pascha, modò habetur vita quæ significatur quinquaginta diebus post resurrectionem Domini, non habetur, sed speratur, & sperando amatur, & in ipso amore, Deus qui promisit ista, lauda-

Matth. 9.

Matth. 5.

Serm. 7. Augustini in recès edito.

laudatur, & ipsæ laudes, Alleluia sunt. Quid igitur est, quòd instituta mirantur frequentiora ieiunia, quando hoc & ad salutem nostram accommodatissimum, & temporì, quo sponsi præsentia caremus, congruentissimum reperitur? Ideoque cum in literis Evangelicis & Apostolicis præceptum esset (quemadmodum Augustinus ait) ieiunium; quibus autem diebus oporteret ieiunare, præcepto Domini vel Apostolorum, non esset in iisdem literis definitum: intellexerunt Ecclesiæ præfecti, id sibi relictum esse, vt ea in re, sicuti & in modo ieiunandi, certum præscriberent ordinem, qui à subditis seruaretur.

Epist. ad Casulanum.

CAPVT. XV.

Institutorum Monasticorum varietatem, nihil officere Christiana libertati.

QVOD autem propriè pertinet ad instituta monastica, suam hinc Bernardus causam tueatur. Eos enim alloquens, qui de multitudine varietateque præceptorum querebantur, si ea cõscientias subditorum, quemadmodum Bernardus docuerat, obligaret: hinc vos, inquit, sumentes materiam siue occasionem argumentandi, asseritis, si hoc cõstiterit, vt iussa hominum quælibet, vel instituta, diuinæ auctoritatis pondere æstimanda sint, hominem sub homine aut vix aut nequaquam posse saluari, cum in tanto cumulo mandatorum, quæ Prælati etiam per incuriam sæpe præcipiunt, interdum non præuaricari, aut difficile admodum, aut omnino impossibile videatur. Et quidem nõ nego difficultatem tantæ inesse perfectioni, sed cum ipsa corde imperfecto præsumitur. Porro imperfecti cordis, & infirmæ prorsus voluntatis indicium est, statuta seniorum studiosius discutere, hæerere ad singula quæ iniunguntur, exigere de quibusque rationem, & malè

Lib. de præcep. & dispens.